

Sygn. akt V Kz 513/17

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi, V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Zbigniew Mierzejewski

Protokolant st. sekr. sąd. Sylwia Kurek

przy udziale Prokuratora Ewy Stęplewskiej

po rozpoznaniu w sprawie **M. P.**, syna T., urodz. (...) w Ł.

oskarżonego o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i inne

zażalenia wniesionego przez obrońcę oskarżonego na postanowienie Sądu Rejonowego w Łowiczu z dnia 29 maja 2017 roku, sygn. akt II K 580/16,(...)

w przedmiocie przedłużenia stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 maja 2017 roku Sąd Rejonowy w Łowiczu, po wydaniu wyroku skazującego oskarżonego M. P. na karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, przedłużył stosowanie wobec oskarżonego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania do dnia 27 października 2017 roku, godzina. 11.00.

Postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżył zażaleniem obrońca oskarżonego zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na jego treść, tj. art. 259 § 1 pkt 2 oraz § 2 k.p.k. i art. 258 § 1, 2, 3 i 4 k.p.k. poprzez przedłużenie tymczasowego aresztowania, w sytuacji gdy pociągnie to wyjątkowo ciężkie skutki dla konkubiny oraz dziecka oskarżonego, a nadto oskarżony swoim zachowaniem nie dał podstaw do uznania, że będzie w bezprawny sposób utrudniał postępowanie.

W konkluzji zażalenia obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie tymczasowego aresztowania i zastosowanie w jego miejsce środków zapobiegawczych o charakterze nieizolacyjnym w postaci dozoru policji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy oskarżonego nie jest zasadne.

Żadna z przesłanek, które legły u podstaw zastosowania tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego nie zdezaktualizowała się na obecnym etapie postępowania. Przesłanka ogólna warunkująca możliwość zastosowania najsurowszego środka zapobiegawczego, w postaci dużego prawdopodobieństwa popełnienia zarzucanych oskarżonemu czynów, określona w art. 249 § 1 k.p.k., została potwierdzona zebranych już w sprawie materiałem

dowodowym, o czym świadczy nieprawomocny wyrok Sądu Rejonowego skazujący oskarżonego na łączną karę 4 lat pozbawienia wolności, co należało uznać za okoliczność bezsporną.

Zgodnie z treścią przepisu art. 249 § 4 k.p.k. środki zapobiegawcze mogą być stosowane aż do chwili rozpoczęcia wykonania kary, przy czym tymczasowe aresztowanie tylko w razie orzeczenia kary pozbawienia wolności.

Przedłużając na dalszy okres stosowanie wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania po nieprawomocnym skazaniu go na surową karę pozbawienia wolności, mimo lakoniczności uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, Sąd Rejonowy prawidłowo powołał przepis art. 258 § 2 k.p.k.

Obawa przed odbyciem surowej kary pozbawienia wolności mogłaby skłonić oskarżonego do podejmowania bezprawnych działań mających na celu jej uniknięcie i utrudnianie toczącego się postępowania odwoławczego.

Obawa ta w realiach przedmiotowej sprawy stanowi samodzielną podstawę dalszego stosowania wobec oskarżonego izolacyjnego środka zapobiegawczego, gdyż żaden inny środek, na obecnym etapie postępowania karnego, nie byłby w stanie zapewnić właściwej funkcji gwarancyjnej.

Nie znalazły żadnego potwierdzenia zarzuty zażalenia obrońcy, iż tymczasowe aresztowanie spowoduje wyjątkowo ciężkie skutki dla konkubiny i dziecka oskarżonego. Poza przywołaniem tej przesłanki negatywnej z art. 259 § 1 pkt 2 k.p.k. obrońca nie wskazał żadnych okoliczności faktycznych mogących ją uzasadniać. Zwykle tymczasowe aresztowanie pociąga za sobą negatywne skutki dla rodziny aresztowanego, nie zawsze są to jednak wyjątkowo ciężkie skutki w rozumieniu przepisu art. 259 § 1 pkt 2 k.p.k., stanowiące przeszkodę do stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego.

Całkowicie niezasadnie obrońca oskarżonego powoływał w uzasadnieniu zażalenia zarzut naruszenia zasady domniemania niewinności oskarżonego. Analiza akt sprawy nie doprowadziła do takiego wniosku. Należy przypomnieć, że stosowanie środków zapobiegawczych, w tym także tymczasowego aresztowania, nie narusza zasady domniemania niewinności. Orzekając o stosowaniu bądź przedłużeniu stosowania tymczasowego aresztowania sąd nie przesądza o winie oskarżonego, gdyż do czasu prawomocnego zakończenia postępowania wyrokiem skazującym jest on uważany za osobę niewinną. Podstawą stosowania wobec takiej osoby środków zapobiegawczych jest stwierdzenie wysokiego prawdopodobieństwa popełnienia przestępstwa, co miało miejsce w przedmiotowej sprawie.

Reasumując należy wskazać, iż w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania karnego na jego obecnym etapie zachodzi konieczność przedłużenia stosowania wobec oskarżonego środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym, gdyż żaden inny środek nie byłby wystarczający. Dobro prowadzonego postępowania wymaga wyeliminowania wszelkich możliwych sytuacji, w których mogłoby dojść do zakłócenia jego prawidłowego toku.

Mając na uwadze powyższe należało orzec o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia.